

Arrest

nr. 124 248 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine. U bent geboren in Grozny, Republiek Tsjetsjenië. Sinds 2000 of 2001 tot 2010 woonde u bij uw ouders in Cheboksary, Republiek Chuvashia. In april 2010 keerde u terug naar Tsjetsjenië om er bij uw familie in Sernovodsk te gaan wonen. U hielp uw tante om goederen te verkopen op de markt. Zo leerde u D. A. (...) kennen. Op 4 oktober 2010 gingen jullie een religieus huwelijk aan. Na uw huwelijk woonde u bij uw man in Assinovskaya. Uw man werkte als taxichauffeur. Op 17 juni 2011 vertrok uw man 's morgens van huis om te gaan werken. In de namiddag kreeg u bezoek van enkele leden van de ordediensten. U vernam dat uw man gedood werd tijdens een militaire operatie, omdat hij weerstand geboden had bij zijn arrestatie. De ordediensten beweerden dat uw man een rebel was. Ze namen u en uw schoonmoeder vervolgens voor ondervraging mee naar hun bureau in Grozny. U was echter niet op de

hoogte van de rebellenactiviteiten van uw man en kon hen geen informatie geven. U en uw schoonmoeder vroegen om het lichaam van uw man te mogen zien, maar de ordediensten deelden mee dat zijn lichaam niet vrijgegeven werd. Na de ondervraging werden jullie vrijgelaten. Ongeveer een week later, op 24 of 25 juni 2011, keerde u 's avonds met de bus terug van Sernovodsk waar u uw familie had bezocht. Onderweg van de bushalte naar huis werd u echter opgewacht door gemaskerde personen in camouflage uniformen. Ze sleurden u in hun wagen en blinddoekten u. U werd naar een onbekende plaats gebracht. Deze personen stelden u vragen over de activiteiten van uw man. Ze wilden dat u hen namen zou geven van rebellen. Omdat u geen informatie kon geven, werd u geslagen. Later werd u ook verkracht. Nadat ze u de hele nacht hadden vastgehouden, zetten ze u terug af in de buurt van uw huis. U vertelde uw schoonmoeder enkel dat u werd meegenomen. De volgende avond vertrok u naar uw familie in Sernovodsk en bracht hen op de hoogte van uw ontvoering. Uw oom bracht u onmiddellijk met de wagen naar uw ouders in Cheboksary waar u op 28 juni 2011 aankwam. U was bang om bij uw ouders te verblijven en ging naar het appartement van een vriendin. Ongeveer drie weken later kwamen leden van de lokale politie bij uw ouders langs op zoek naar u. Dezelfde week werden er ook vingerafdrukken van uw ouders en uw zus afgenomen op het politiebureau. Uw ouders besloten dat u beter het land kon verlaten en regelden voor u een reispaspoort. Op 9 augustus 2011 reisde u via Wit-Rusland naar Polen waar u op 11 augustus 2011 aankwam. U diende er een asielaanvraag in. Zonder een beslissing inzake uw asielaanvraag af te wachten, reisde u verder naar België waar uw neef I. I. (...) (O.V. 5.559.832) al verschillende jaren verblijft. U vroeg in België asiel aan op 22 augustus 2011. Omdat u vreesde teruggestuurd te worden naar Polen, meldde u zich niet aan voor uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 3 januari 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in uw hoofde een beslissing van afstand van uw asielaanvraag. U had kort na uw aankomst in België een zekere B. (...) leren kennen met wie u een religieus huwelijk sloot. In juli 2012 werd jullie dochter J. (...) geboren. U bent momenteel zwanger van jullie tweede kind, maar jullie zijn ondertussen gescheiden. U vroeg voor de tweede keer asiel aan op 16 juli 2013. Na uw aankomst in België hebt u nog vernomen dat uw oom enkele dagen na uw terugkeer in Cheboksary werd ontvoerd door onbekende personen en gedurende enige tijd werd vastgehouden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw intern paspoort en de geboorteakte van uw dochter voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van de vermeende betrokkenheid van uw man D. A. (...) bij rebellenactiviteiten. U werd ontvoerd door gemaskerde personen in camouflage uniformen en ernstig mishandeld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/09/2013, p. 7-14).

Er dient echter op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat er na de vergelijking van uw verklaringen tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal met de verklaringen die u aflegde voor de Poolse asielinstanties (zie kopie informatie afkomstig van de Poolse asielinstanties dd. 2/10/2013 en toegevoegd aan het administratief dossier) meerdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld. Zo verklaarde u voor de Poolse asielinstanties dat uw man sinds 7 juli 2010 vermist is. Op 11 juli 2010 werd u opgebeld om het lichaam van uw man op te halen. U vernam dat uw man rebellen heeft geholpen en bij een poging tot verzet werd gedood. Toen u zijn lichaam hebt opgehaald, merkte u sporen van geweld op. Op dezelfde dag, op 11 juli 2010, hebt u uw man begraven. Na een tijdje, ongeveer op het einde van de

herfst, in de maand november, kwamen bij u thuis mensen in uniform die u meenamen (zie informatie afkomstig van Poolse asielinstanties). Voor het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen dat uw man op 17 juni 2011 werd gedood door de ordediensten. Uw man was die dag 's morgens vertrokken van huis en na middag kwamen de ordediensten u en uw schoonmoeder het nieuws melden van de dood van uw man (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/09/2013, p. 3 7-8). U verklaarde verder dat jullie meegenomen werden naar hun bureau in Grozny. U stelde in strijd met de verklaringen die u in Polen aflegde dat jullie wel vroegen om het lichaam van uw man te mogen zien, maar dat de ordediensten jullie meedeelden dat zijn lichaam niet vrijgegeven werd. U stelde zijn lichaam niet gezien te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/09/2013, p. 6, 8, 9). U beweerde eveneens in strijd met uw verklaringen voor de Poolse asielinstanties dat u ongeveer een week nadat u het nieuws van de dood van uw man vernomen had, op 24 of 25 juni 2011, in de buurt van uw huis werd meegenomen door gemaskerde personen in camouflage uniformen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/09/2013, p. 7, 10). U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u voor de Poolse asielinstanties dezelfde verklaringen aangaande uw asielproblemen hebt afgelegd als u voor de Belgische asielinstanties gedaan hebt. U stelde bovendien bij uw asielaanvraag in Polen eigenhandig uw verklaringen neergeschreven te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/09/2013, p. 9-10), wat eveneens blijkt uit uw Poolse asieldossier. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben alle betrekking op essentiële elementen in uw asielrelaas, met name de moord op uw man door de ordediensten en de daaruit volgende vervolgingsfeiten waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag. Redelijkerwijs kan dan ook verwacht worden dat u over het verloop van deze feiten voor de verschillende asielinstanties coherente verklaringen kan afleggen. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen bijgevolg de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal met betrekking tot het verkrijgen van uw reispaspoort incoherent bleken te zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U verklaarde dat uw vader pas voor u een reispaspoort geregeld heeft nadat de ordediensten bij hem thuis zijn langsgekomen om naar u te vragen, wat ongeveer drie weken na uw terugkeer in Cheboksary plaatsvond. U situeerde uw terugkeer in Cheboksary op 28 juni 2011 en het bezoek van de ordediensten in de tweede helft van de maand juli, ongeveer op 25 juli 2011 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/09/2013, p. 12, 13). Zowel uit de stempel aangebracht op pagina 19 in het door u voorgelegde intern paspoort, als op de kopie van uw reispaspoort zelf dat ingehouden werd door de Poolse asielinstanties (zie informatie afkomstig van Poolse asielinstanties toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt echter dat aan u al op 30 juni 2011 een reispaspoort werd uitgereikt, wat in strijd is met uw verklaringen over het tijdstip waarop u uw reispaspoort verkregen zou hebben. Toen u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal op de incoherentie tussen uw verklaringen en de datum van uitreiking aangebracht in uw intern paspoort gewezen werd, had u hier geen uitleg voor. U bleef u bij uw verklaringen. U beweerde dat uw reispaspoort misschien geantidateerd werd, maar dit was slechts een vermoeden en u kon geen aannemelijke uitleg geven waarom dit dan wel gedaan zou zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/09/2013, p. 13), wat weinig overtuigend is. Deze incoherente verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsfeiten.

Tot slot kan er op gewezen worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel document of foto kon voorleggen waaruit de bestaande band met uw toenmalige man kan blijken, terwijl u zich voor uw asielaanvraag toch beroept op zijn problemen. U verklaarde dat u op het moment van uw vertrek niet de mogelijkheid had om documenten van uw man mee te nemen en dat u er niet zeker van bent of het wel mogelijk is om deze alsnog te verkrijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/09/2013, p. 6). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt. U werd hier ook op gewezen tijdens uw gehoor en u beloofde om de nodige inspanningen hiervoor te zullen doen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/09/2013, p. 6-7). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog altijd niets ontvangen noch hebt u laten weten wat de reden is voor het uitblijven hiervan. Uw gebrek aan enige documenten of foto's met betrekking tot uw man ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde huwelijksband.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard

van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort waarnaar hoger reeds werd verwezen bevat verder louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. Hetzelfde kan gezegd worden van de geboorteakte van uw dochter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede en laatste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en wederom van de materiële motiveringsplicht. De Raad oordeelt dat ingevolge verwevenheid tussen voormelde middelen deze gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 84 e.v.). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van voormelde middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. Verzoekende partij houdt vol dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst en dat zij geen andere keuze had dan de Russische Federatie te verlaten. Minstens kan zij niet naar haar land terugkeren zonder er te worden blootgesteld aan ernstige schade. Verzoekende partij verklaart dat zij niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing en zij is de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat uit onderstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanvoert in haar verzoekschrift waarmee zij de verschillende motieven uit de bestreden beslissing en daaruit genomen conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden vluchtproblematiek, kan weerleggen. Uit deze uiteenzetting blijkt eveneens dat haar stelling dat verwerende partij zou uitgaan van verkeerde veronderstellingen, niet kan worden bijgetreden.

2.2.5.1. Betreft de tegenstrijdigheden die door verwerende partij werden vastgesteld tussen de verklaringen die verzoekende partij tijdens haar asielaanvraag in Polen heeft afgelegd en de verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal, merkt verzoekende partij op dat de asielprocedure in Polen problematisch is en dat dit ook de reden is waarom zij asiel heeft aangevraagd in België. Zij haalt aan dat asielzoekers in Polen allen op één lijn worden geplaatst, zonder enige vertrouwelijkheid en dat aan de lopende band door dossierbehandelaars moest worden genoteerd waarbij men telkens werd opgejaagd om sneller en sneller te gaan. De door verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden zijn volgens haar dan ook te wijten aan de manier waarop de Poolse asielinstanties haar asielaanvraag behandelden. Gelet op het feit dat de Poolse procedure met problemen behept is, kan niet op deze verklaringen worden gesteund om haar asielrelaas onderuit te halen. Deze beweringen worden ondersteund door objectieve informatie, merkt verzoekende partij nog op. Dienaangaande verwijst zij naar en citeert zij een passage uit het rapport d.d. december 2011: *“Polish asylum procedure and refugee status determination”* van het BCHV (bijlage 10 bij het verzoekschrift). Uit deze passage blijkt dat Tsjetsjeense asielzoekers in Polen meestal in het Russisch worden ondervraagd, terwijl zij deze taal vaak niet zo goed beheersen en dat de Poolse asielinstanties, volgens dit rapport, de voorwaarden bepaald in de definitie van vluchteling soms te strikt interpreteren of mis interpreteren.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te weerleggen door erop te wijzen dat geen rekening kan worden gehouden met hetgeen zij voor de Poolse asielinstanties heeft verklaard, aangezien de asielprocedure er problematisch verloopt en zij er niet de gelegenheid/tijd heeft gehad om haar asielproblematiek op een volledige en duidelijke wijze uiteen te zetten. De Raad komt echter tot de vaststelling dat voormelde kritiek niet te rijmen valt met verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal:

“Ivm uw asielaanvraag in Polen, hebt u toen verklaringen afgelegd, over uw problemen of redenen waarom u uw land verlaten hebt?”

Het was geen ondervraging, maar we kregen formulier waar we problemen op moesten noteren, (...) ik heb op het formulier alles genoteerd en ze hebben me voorgesteld om naar opvangcentrum te gaan.

Hebt u zelfde verklaringen over uw problemen in uw land afgelegd als hier in België?

Ja” (administratief dossier, stuk 4, p. 9-10). Nu verzoekende partij uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij haar verklaringen zelf heeft neergepend en dat zij dezelfde verklaringen heeft afgelegd bij de Poolse instanties en zij verder (op het Commissariaat-generaal) helemaal geen gewag heeft gemaakt van problemen die tijdens haar asielprocedure/gehoor in Polen zouden hebben plaatsgevonden, komt het totaal niet overtuigend over dat zij, nadat zij in kennis werd gesteld van bepaalde tegenstrijdigheden tussen haar verschillende verklaringen, komt aandragen met de bewering dat de procedure/het gehoor in Polen niet goed is verlopen en dat er dan ook helemaal geen rekening kan worden gehouden met de verklaringen die zij daar heeft afgelegd. Daarbij kan deze uitleg hoe dan ook niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot (het verkrijgen van) haar reispaspoort die niet te rijmen vallen met de informatie vervat in de kopie van haar reispaspoort die zich in het administratief dossier bevindt.

De Raad stelt vervolgens nog vast dat de door verzoekende partij beschreven gang van zaken allerminst steun vindt in de informatie die zij als bijlage bij haar verzoekschrift heeft toegevoegd. Zo blijkt uit dit rapport dat de ondervrager, de tolken, de advocaten en de sociaal assistenten in het kader van de asielprocedure gebonden zijn door een beroepsgeheim – en dat de procedure derhalve wel degelijk in alle vertrouwelijkheid verloopt – dat de asielaanvrager na het gehoor een kopie krijgt van het gehoor (in het Pools), dat de inhoud van dit document voor goedkeuring dient te worden ondertekend door de asielzoeker en dat verondersteld is dat de getypte verklaringen mondeling aan de asielzoeker worden voorgelezen in een voor hem verstaanbare taal alvorens deze voor goedkeurig worden ondertekend (zie p. 9). Het in het rapport vermelde probleem dat Tsjetsjenen meestal worden gehoord met behulp van een tolk die enkel het Russisch machtig is, een taal die sommige Tsjetsjenen niet goed beheersen, wordt niet specifiek door verzoekende partij aangehaald in het verzoekschrift en doet *in casu* dan ook niet ter zake. Daarenboven vraagt verzoekende partij zelf in onderhavig verzoekschrift voor een eventueel mondeling verhoor zich in het Russisch te kunnen uitdrukken waardoor het niet beheersen van deze taal niet aan de orde is.

2.2.6.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel document of foto kon voorleggen waaruit de bestaande band met haar toenmalige man kan blijken, terwijl zij zich voor haar asielaanvraag beroept op zijn problemen, haalt verzoekende partij aan dat zij heeft aangegeven dat zij, gelet op haar specifieke situatie en de snelheid van haar vlucht, dergelijke documenten niet kon meenemen. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar en citeert een passage uit het UNHCR-Handboek teneinde aan te stippen dat de op haar rustende bewijslast niet te strikt mag worden toegepast, gelet op de moeilijkheid om dergelijke bewijsstukken aan te brengen, die inherent is aan de bijzondere situatie in dewelke een asielzoeker zich bevindt. Daarenboven heeft zij verklaringen afgelegd over haar echtgenoot waaruit er geen twijfel kan ontstaan dat hij wel degelijk haar echtgenoot is, zo meent verzoekende partij. Zij geeft deze verklaringen weer in haar verzoekschrift.

Verzoekende partij besluit dat verwerende partij zich niet zomaar kan onttrekken van het onderzoek naar haar positie en haar achtergrond omdat er geen documenten voorliggen van haar huwelijk. Uit de door haar aan de dag gelegde kennis blijkt immers duidelijk dat deze persoon wel degelijk haar echtgenoot was.

2.2.6.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers zou verzoekende partij haar land van herkomst verlaten hebben omdat haar man ervan verdacht werd banden te hebben met de rebellen – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij ernstige inspanningen onderneemt om enig begin van bewijs voor te leggen van haar bewering dat D. A. haar echtgenoot was of dat zij een afdoende verklaring kan bieden voor het feit dat zij dergelijke bewijselementen niet kan bekomen. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat zij heeft aangegeven dat zij, gelet op haar specifieke situatie en de snelheid van haar vlucht, dergelijke documenten niet kon meenemen, stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar beslissing reeds heeft gemotiveerd dat dergelijke uitleg niet volstaat om de ontstentenis van enig begin van bewijs in dit verband goed te praten. Verwerende partij wijst verzoekende partij erop dat van haar kan worden verwacht dat zij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om aan dergelijke bewijsstukken te geraken. Ook wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat verzoekende partij er tijdens haar gehoor uitdrukkelijk op gewezen werd dat zij het nodige diende te doen om alsnog stukken te bekomen waarmee zij haar huwelijk kan bewijzen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij nog steeds geen enkel begin van bewijs van haar huwelijk heeft aangebracht en dat zij in haar verzoekschrift de reeds door verwerende partij beoordeelde uitleg herhaalt, hetgeen niets verandert aan de door verwerende partij gedane vaststellingen. Daarbij wenst de Raad er nog op te wijzen dat verzoekende partij reeds op 22 augustus 2011 voor de eerste keer asiel heeft aangevraagd in België en dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft verklaard nog steeds contact te hebben met haar moeder in Tsjetsjenië (administratief dossier, stuk 4, p. 4-5). De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekende partij, die dan nog uitdrukkelijk gewezen werd op het belang van deze stukken tijdens haar gehoor, ondertussen nog altijd geen enkel begin van bewijs zou hebben kunnen bekomen over haar man. Uit het verzoekschrift kan evenmin worden afgeleid dat verzoekende partij hiertoe nog concrete pogingen zou hebben ondernomen. Er kan dan ook besloten worden dat verzoekende partij niet tegemoet komt aan de op haar rustende bewijslast. Het feit dat verzoekende partij bepaalde zaken over haar zogenaamde echtgenoot kon vermelden, zoals zijn naam, zijn geboortedatum, de naam van

zijn ouders en zijn broers en zussen en dat zij kon zeggen van wanneer tot wanneer zij gehuwd waren, volstaat bij deze dan ook niet om haar huwelijk met deze persoon aannemelijk te maken.

2.2.7.1. Verzoekende partij wenst nog op te merken dat zij doorleefde verklaringen heeft afgelegd van wat zij heeft beleefd in haar land van herkomst. Zij citeert in haar verzoekschrift enkele passages uit het gehoorverslag met betrekking tot haar ondervraging. Verder herinnert verzoekende partij er nog aan dat zij in haar land van herkomst problemen heeft omwille van het feit dat haar man ervan verdacht werd banden te hebben met rebellengroeperingen. Tevens benadrukt verzoekende partij dat zij de bescherming van haar autoriteiten niet kan invoeren, nu zij de autoriteiten zelf vreest. In dit verband verwijst verzoekende partij naar rechtsleer en naar het UNHCR-Handboek.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat het herhalen van de kern van haar asielproblematiek en het volharden in haar bewering dat zij wel degelijk doorleefde – en dus geloofwaardige – verklaringen zou hebben afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, argumenten betreffen die uiteraard niet volstaan om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen. Waar verzoekende partij er vervolgens nog op duidt dat zij de bescherming van haar land van herkomst niet kan invoeren, nu zij haar eigen autoriteiten vreest, merkt de Raad op dat aan de door haar voorgehouden problemen met de Russische/Tsjetsjeense autoriteiten geen geloof kan worden gehecht, zoals blijkt uit de *supra* gedane uiteenzetting. Voormelde bemerking is dan ook niet dienstig.

2.2.8.1. Verzoekende partij betoogt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst heel waarschijnlijk zal worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat zij er in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen. Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit een drietal rapporten (bijlage 6, 7 en 8 bij het verzoekschrift) waarin onder meer vermeld wordt dat vele personen die terugkeren naar Tsjetsjenië door de autoriteiten worden ondervraagd, dat er voorbeelden zijn van personen die bij terugkeer gefolterd worden teneinde informatie te verkrijgen over diegenen die in het buitenland verblijven en dat sommige personen die terugkeren het slachtoffer worden van afpersing.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat uit de door verzoekende partij aangehaalde landeninformatie blijkt dat het folteren van terugkeerders slechts in bepaalde gevallen voorkomt, wanneer men vermoedt dat de persoon in kwestie bepaalde informatie kan geven over bepaalde personen die in het buitenland verblijven en die er mogelijk informatie verspreiden in het nadeel van Kadyrov en diens regime. Nu er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij geschetste problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten (zie *supra*), ziet de Raad niet in hoe verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst in die mate geïsoleerd zou worden door haar autoriteiten. Dat verzoekende partij het risico loopt om te worden ondervraagd bij terugkeer naar haar land van herkomst (en dat zij het risico loopt om door veiligheidsofficieren te worden afgeperst), kan op zich niet worden beschouwd als een behandeling die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of als het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.9. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij aangebrachte asielaanvraag. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij voert in dit verband aan dat objectieve informatie aangeeft dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en veilig is en dat er recent de ene na de andere aanslag plaatsvindt. Ook is de huidige situatie in Tsjetsjenië van die aard dat “*de burgers er blootgesteld worden aan ernstige schade*”, zo stelt verzoekende partij. Ter staving van deze bewering verwijst verzoekende partij naar en citeert zij uit het “*Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus, Rijksoverheid.nl*” van januari

2012 (bijlage 3 bij het verzoekschrift). In dit rapport wordt onder meer vermeld dat in de verslagperiode veel slachtoffers vielen door de strijd tussen de gewapende groeperingen en de veiligheids- en politiediensten en dat er ook veel burgerslachtoffers vielen, hoewel er dit volgens een bron minder zijn dan enkele jaren geleden, doordat de veiligheidsoperaties van de plaatselijke veiligheidsdiensten specifiek gericht zijn op het aanpakken van verdachte personen en verdachte huishoudens, in tegenstelling tot de eerdere praktijk van het uitkammen van dorpen. Verder verwijst verzoekende partij nog naar en citeert zij uit de volgende rapporten: *“World Report 2013 – Russia”* van Human Rights Watch d.d. 31 januari 2013 (bijlage 4 bij het verzoekschrift), *“Reisadvies Rusland”* van het *“Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking”* d.d. 7 maart 2013 (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Tenslotte verwijst zij ook nog naar het volgende nieuwsbericht: *“Grozny Denies 10,000 Chechenc have applied for asylum in Germany”* van *“Radio Free Europe”* d.d. 10 september 2013 (bijlage 9 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij wenst onder meer in de verf te zetten dat er zich in Tsjetsjenië nog ernstige problemen voordoen op het vlak van de mensenrechten, zoals foltering, ontvoeringen en verdwijningen, buitengerechterlijke executies en dergelijke meer, dat er straffeloosheid heerst (voor zij die dergelijke mensenrechtenschendingen begaan) en dat in de Noordelijke Kaukasus een groot risico blijft bestaan op terroristische aanslagen, ontvoeringen, ontploffingen van landmijnen, misdrijven en gewapende schermutselingen, reden waarom het Belgische staatsburgers wordt afgeraden om naar het gebied te reizen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar, het feit dat er zich nog steeds confrontaties voordoen tussen gewapende groeperingen en veiligheids- en politiediensten en dat er soms burgerslachtoffers vallen in het kader van deze strijd – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië op dit moment effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad wijst erop dat uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus – Tsjetsjenië Veiligheidssituatie”* van 24 juni 2013 (administratief dossier, stuk 15, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds problematische veiligheids-/mensenrechtensituatie niet weerlegd. Bovendien stelt de Raad vast dat het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen ook in de door verzoekende partij bijgebrachte informatie wordt bevestigd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT